

*
* *

Току отведнѣжъ единъ се обади :

— Ами защо ще я откъсне бе ?

Догдѣ разказвачътъ отговори, дѣдо Минчо почна :

— Азъ да ви кажа васъ, защо си е онъ откъсналъ главата.

Всички наостриха уши ; зеръ, дѣдо Минчо бѣше най-умниятъ.

— Осждали сж го тѣ ! Такава ще е работата. Оти, они иматъ свой судъ — да раздава всѣкому правото, както му се пада.

— Тѣй е ! Да живѣешъ, дѣдо Минчо ! — блѣсна единъ съ ржка по масата.

— Осждали сж го ! — повтори разказвачътъ. — Тѣй казваше и учителътъ въ нашето село.

— Осжди ли сж го ! — съгласи се множеството.

— Ха-ха-ха ! — смѣеше се кръчмаринътъ.

Дѣдо Минчо продължи всрѣдъ общото внимание :

— Осждали сж го, ви казвамъ ! И за право сж го осждали. Они сж му казали : ние тръгнахме да пътуваме прѣзъ планини и морета, ти, нашъ братъ, остана тукъ. Ти прѣстѣпи нашитѣ закони. Ти вече не си отъ нашето братство ! Ти вече нѣма да живѣешъ съ насъ ; ние вече нѣма да ти помагаме . . . Ако можешъ, живѣй самъ . . .

— На, братство, като е, таквозъ да е ! — извика единъ възхитенъ.

Дѣдо Минчо въздъхналъ.

— Ехъ, братя селяни, и хората, що сж прѣстѣпвали нашитѣ закони и сж правила зло, да можаха да си късатъ тѣй главитѣ — свѣтътъ отда-а-вна щѣше да се очисти отъ тѣхъ . . .

